

er ønskeligt, at Politimandskabet i det Hele besidder, efter sin fulde Overbeviisning vil kunne handle, som jeg anførte. I det Tilfælde, som jeg nævnte, vilde det ikke kunne siges, at Politimanden havde handlet af Dumhed, da det kunde være en bestemt indre Tilskyndelse hos ham til i alle Maader at opfylde sin Pligt, der gjorde, at Sagen stillede sig saaledes for ham, at han meente at have skjellig Grund til at anholde Manden. Den ærede Rigsdagsmand sagde, at naar man kunde gaae ind paa, at Loven bestemmer, at en Mand kan anholdes, naar Politiet med skjellig Grund har ham mistænkt for at have begaaet en Forbrydelse, maatte man ogsaa kunne gaae ind paa en lignende Bestemmelse for det Tilfælde, at det antager, at en Mand staaer i Begreb med at begaae en saadan; men jeg troer dog, at der er en stor Forskjel imellem disse to Forhold. Der er blandt Andet den, at en Mand, som anholdes, fordi man antager, at han har begaaet en Forbrydelse, vil i det Mindste i de fleste Tilfælde have overmaade let ved at bevise, at han er uskyldig; thi for det Første skal der virkelig være begaaet en Forbrydelse, og for det Andet maa der være bestemte Kjendsgjerninger tilstede, hvorpaa Politiet støtter sig, for at anholde ham, og som den Paagjældende, naar han er uskyldig, tilfulde kan oplyse saaledes, at al Mistanke til ham maa falde bort; men hvorledes skal en Mand, der er anholdt, fordi man antager, at han vilde begaae en Forbrydelse, kunne bevise, at han er uskyldig? Der er ikke Noget, som taler for ham, hvorefter imod Kjendsgjerningerne, idet han har teet sig saa eller saaledes, tale imod ham, og hvad hans indre Tilskyndelse har været, vil han have Vanskelighed ved at godtgjøre; den Anholdte staaer altsaa i dette Tilfælde langt slettere end den, der er anholdt som mistænkt for at have begaaet en Forbrydelse. Den ærede Rigsdagsmand vilde ikke anerkjende Rigtigheden af det Tilfælde, jeg anførte, men jeg skal nu tage det, han nævnte, og ved at benytte det, skal jeg vise, at den Frygt, jeg nævner, er fuldstændig begrundet. Det ærede Medlem sagde: Lad os antage, at Politiet kender en Kommethy og seer ham i en stor Folkforsamling bevæge Fingrene paa en vis Maade; men for det

Første skal jeg bemærke, at jeg aldrig har antaget, at Kommethyhaandværket var saa udbredt i vort Land eller i Hovedstaden, at Politiet skulde kende flere af den Slags Kavallerer, som jeg troer, den ærede Rigsdagsmand kaldte dem, og selv om Politiet faae en saadan Kavalleer i en stor Forsamling, der havde en egen Maade at bevæge Fingrene paa, kunde han dog efter min Mening være meget uskyldig; det kunde være langt fra hans Tanker i det Dieblik, at denne Bevægelse med Fingrene skulde bringe dem et Sted hen, hvor de ikke maatte komme. Ikke bestomindre skal Politiet, som den ærede Rigsdagsmand sagde, have Ret til at sjerne ham, men jeg skal gjøre opmærksom paa, at hans Forslag gaaer endnu langt videre, idet Politiet derefter skal kunne anholde ham; den ærede Rigsdagsmand var saaledes nødt til at formilde sit Forslag, for at faae Forsamlingen til at troe, at der ikke laa saa Meget deri, som der gjør, thi Politiet faaer ikke alene Ret til at sjerne ham, men ogsaa til at beholde ham, hvilket er det Modsatte deraf. Jeg skal dernæst bemærke, at dette Tilfælde viser, hvor vigtigt det er ikke at gaae for vidt; thi seer en Politimand, at de omtalte Fingre bevæge sig paa en mistænkelig Maade, kunde han maaskee, ved at vente i 4 å 5 Minuter, gribe Kavalleren i at have udført Gjerningen; han kan holde Die med disse Fingre og nærme sig Personen saameget som muligt, men lade ham staae, indtil Fingrene have faaet Noget imellem sig fra et andet Sted, og derved risikeres ikke Noget, men tværtimod kan Bevist for Handlingen derved komme tilstede. Forslaget siger heller ikke, at Bestemmelsen alene skal gjælde for dem, som Politiet kender, eller som tidligere have begaaet en Forbrydelse; men det siger ligefrem, at Politiet har Ret til at anholde Enhver, som staaer i Begreb med at begaae en saadan, og naar nu en Mand, som Politiet ikke kender som Kommethy, men som har noget vist kavaleermæssigt ved sig, som det ikke synes om — den Paagjældende kan være uheldig i sine Fagter, han kan gjøre en Bevægelse, for at opnaae Et eller Andet, f. Ex. at komme til at see bedre, som Politiet kan fortolke som en Bestræbelse i en anden Retning — skal det da have Lov til uden Videre at